

er der nu ved Taxationscommissionens Bestemmelse bleven paalagt en aarlig Canon af 32 Tdr. Byg, og saavidt jeg erindrer, blev enhver Tønde Byg ansat til omtrent 114 Rd.; disse forhøiede 16 Tdr. Byg ville altsaa andrage 1,824 Rd. Naar nu altsaa denne forhøiede Canon udredes strax, saa er det naturligt, at det maa have været Lovens Mening, at der tillige skulde gives Afslag i Kjøbesummen for den Capital, der laa i dette Byg; men det er mig ialtsald ikke bekjendt, at Saadant er skeet. Hvad jeg derfor vil henlede Opmærksomheden paa, er, at jeg meget kunde ønske, at Loven kom til at omfatte det Spørgsmaal, hvorledes man skulde komme til at realisere at give det Afdrag, der utvivlsomt har været Lovens Mening med Hensyn til den hele Kjøbesum, ogsaa for den forhøiede Canons Vedkommende.

Casse: Hvor stærkt jeg end udtalte min Formening om den Fortolknings Rigtighed, jeg gjorde gjældende, saa var det, jeg ansøgte, dog tydeligt nok for at vise, at det var et Spørgsmaal, der var fundet særdeles tvivlsomt, og at den Bei, som jeg ganske naturlig ansaae for den retteste, var at faae Spørgsmaalet afgjort ved Lov. Det vilde være meget heldigt, om dette Spørgsmaal blev afgjort paa denne Maade, da det ligger i disse Forholds Natur, at de have Interesse for hele Landet, og om man endogsaa i denne Tid har begyndt en Proces, saa vil det jo kunne trække meget længe ud med dennes Afgjørelse. — Det Punkt, som den ærede sidste Taler omtalte, er af en saa indgribende Natur, at det neppe paa nogen Maade vil gaae an at optage det i denne Lov. Hvis jeg ikke feiler, har der i næstforegaaende Session været forelagt et Lovforslag, der var rettet paa at tilveiebringe en Forandring i Loven af 24de April 1860 med Hensyn til disse Forhold, og det forekommer mig, at det kom til første Behandling her i Thinget; men saa meget troer jeg rigtignok maa anses for afgjort, at det slet ikke vilde være tilraadeligt eller ønskeligt at drage et Spørgsmaal af den Natur

ind under en saadan Lov som den, der her foreligger.

C. Nineskad: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg finder mig foranlediget til i Anledning af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein), idet jeg nemlig troer, at nogle af de Grunde, han ansøgte for, at Loven af 4de Juli 1850 ikke skulde være anvendelig paa de i Loven af 24de April 1860 omhandlede Afhændelser, muligviis maatte befindes at berøve paa en Misforstaaelse. Naar nemlig det ærede Medlem som en Grund for denne Ansøgnelse ansøgte, at Reglen i Loven af 24de April 1860 — jeg troer § 13 — er givet for alle Afhændelser — imedens det er klart, at Loven af 4de Juli 1850 i alt Fald kun kan være anvendelig paa saadanne, der stee til Brugerne selv, deres Børn eller Svigerbørn, saa troer jeg, at han derved har overseet, at Reglen i § 13 alene gaar ud paa, at ved de der omhandlede Afhændelser skal der udredes de lovbestemte Afgifter og Omkostninger, hvilket altsaa ikke udelukker, at der netop ved de lovbestemte Afgifter ved Afhændelse til Brugerne, deres Børn eller Svigerbørn er sigtet til dem, som Loven af 4de Juli 1850 omtaler. Heller ikke troer jeg, at det sidste Argument, han ansøgte, kan være afgjørende, nemlig det, at Slutningsbestemmelsen i § 13, som gaar ud paa, at der for Skjødernes Thinglæsning kun bliver at erlægge det for Thinglæsning af Fæstebreve bestemte Retsgebyr, skulde vise eller i alt Fald gjøre sandsynligt, at Loven af 4de Juli 1850 ikke her var anvendelig. Det ærede Medlem raisonerer saaledes, og det synes ogsaa ved første Diekast at være slaaende: Ved denne Slutningsbestemmelse tilsigtes aabenbart Noget i Faveur af Brugerne, men Bestemmelsen i Loven af 1850 er endnu mere i Faveur af Brugerne, og der kan altsaa ikke være tænkt paa den i § 13. Dette troer jeg dog ikke ganske er Tilfældet; Loven af 4de Juli 1850 gaar ikke ud paa at fritage aldeles for Thing-